

Hvad ser du?

Artiklerne denne gang handler direkte og indirekte om *evangelisation*. Det er et ord, man hører meget i kristenheden i vore dage, men ordet har som så mange andre bibelske begreber fået et for snævert indhold. Ved evangelisation forstår de fleste i dag specielle »fremstød« for evangeliet som regel i form af »kampagner« af den ene eller anden art.

Man finder imidlertid i Det nye Testamente, at evangelisation dengang ikke var begrænset til bestemte foretagender til bestemte tider, men foregik hver dag i de hverdagslige forhold, Guds børn befandt sig i.

*

Denne form for evangelisation bør vi lægge hovedvægten på. Den er måske ikke så opsigtsvækkende, men det gør den ikke mindre værdifuld.

Den er på en måde ærligere, idet der ikke bruges store ord (slet ikke for store ord) om den.

Den er også sværere. Det koster som regel et menneske en del dag ud og dag ind at være Herrens vidne på sin arbejdsplads.

*

De hjem, der altid er åbne for mennesker, evangeliserer uafbrudt. Mon menighederne ved, hvad de skylder gæstfri husmødre?

Jeg har i årets første måneder været til flere begravelser og festligheder (fødselsdage, sølvbryllup, m.v.); der nåede vi ufrelste mennesker med evangeliet; det var altså også evangelisation.

*

Ved de store møder når man ikke så mange mennesker, som man tror, thi de allerfleste, der kommer, er vant til at gå til møder.

En menighed når gennem sin daglige kontakt med mennesker hver dag flere mennesker end gennem noget arrangement.

Derfor er jeg overbevist om, at det er dette faktum, vi skal være opmærksomme på og bede Gud om nåde til at udnytte på den rette måde.

*

Jeg har forsøgt at sætte mig ind i et ufrelst

menneskes situation. Hvorfor skulle jeg, hvis jeg ikke kendte Herren, gå hen og høre en udlænding, der holder et stort møde? Hvad skulle egentlig få mig til at gøre det? Intet ville drage mig derhen.

Men hvis jeg på min arbejdsplads hver dag var sammen med en sand kristen, der udstrålede Kristi væsen, da ville der før eller senere opstå en samvittighedskonflikt i mit indre, og jeg ville ikke kunne blive fri for at tage stilling for eller imod Kristus.

Det er sådanne situationer, apostelen *Peter* forudsætter i sit første brev (kap. 2,12-25, kap. 3,9-12 og kap. 4,14-16).

Det var disse situationer, de første kristne fandtes tro i; derfor evangeliserede de hele Romerriget i løbet af et par generationer uden stormøder af nogen art.

Det bibelske er og forbliver det mest effektive.

*

Gymnasieelever, studenter, lærlinge, håndværkere, sygeplejersker, forretningsfolk, læger, funktionærer, husmødre – alle befinder sig midt på de marker, der efter Herrens ord er modne til høsten. Lad os hjælpe hinanden i vor daglige evangelisation, lad os omslutte hverandre med inderlig forbøn!

Hvis vi på Herrens ord dagligt tager vort kors op og følger ham, vil vi aldrig være evangelistisk uvirksomme.

*

Evangelisation kan dybest set ikke planlægges; i hvert fald må vi altid være rede til at ændre vore planer, thi Ånden blæser, hvorhen den vil, og det gælder om at høre dens susen og følge dens vink.

Hvem uden Gud ville planlægge, at *Filip* skulle forlade Samaria, hvor der var nok at gøre, og drage ned på den øde vej til Gaza? Der skulle han evangelisere og vinde een mand for Herren (Ap. G. 8,26-40). Hvor mange mon Kandakes skatmester vandt for Herren i Ætiopien?

*

Der evangeliseres også fra lønkamrene! Hvem kan opregne, hvor mange der er blevet vundet for evangeliet, fordi en af Herrens hellige holdt ud i sin lønkamertjeneste?

*

Det er så opmuntrende at se nye ansigter ved vore møder og gudstjenester. De fleste kommer, fordi de har lært en kristen at kende. Så har de spurgt ham, hvor han går til møde; på den måde er de selv kommet med. Det er enkelt og uopsigtsvækkende; tænk, om vi så nye mennesker hver eneste gang, vi samles om Ordet!

*

Menigheden er ikke en lukket forening, hvor kun de samme mennesker kommer år ud og år ind. Den er snarere at ligne ved et stort dejligt hjem med dørene vidt åbne for alle, der vil komme, og med en tiltrækningskraft, der slet ikke behøver støtte af reklame eller annoncer.

Den burde være så fyldt af liv, lys og varme, at rygter om den bredte sig vidt omkring.

Dens lovsang burde være uimodståelig, dens kærlighed alt besejrende og dens offervillighed smittende.

*

Den burde ikke ligne en klike; derfor bør vi se til, at vi ikke slutter os sammen med bestemte udvalgte i menigheden, men er alt for alle. Hvor godt, når »kærligheden, hjertegløden« er stærkere end alt andet, og man hellere giver end tager. Enhver, der kommer ind i en sådan forsamling, kan straks mærke, at denne Ånd har han ikke mødt noget sted i verden.

*

Mon vi altid skal sidde sammen med de samme på samme plads? Jeg ved det ikke, men forandring forfrisker og fornyer nu og da. Det er aldrig forkert at bede Gud om, at man må være til velsignelse, når man nu går til gudstjeneste!

*

Jeg mindes mit barndomshjem. Vi var tre brødre – og vi havde altid venner hjemme hos os. De kunne lide at komme hos os; mine forældre var meget gæstfri, og især min Mor vandt alle vore venner ved sin mildhed og ubevidste charme.

Jeg mindes også mine svigerforældres hjem; der var elleve børn – og det vrimlede altid med venner og veninder – man vidste aldrig, hvor mange der var i huset, og hvor mange der blev til middag. Her var tiltrækningskraften særlig stor, thi

hjemmet var fyldt af liv og lys.

Noget i den retning skulle menigheden være – ikke alt for højtidelig, men dog hellig og værdig – ikke alt for indelukket i sig selv og sin egen fromhed, men storhertet og favnende – ikke selvoptaget, men optaget af at være noget for andre.

Der skal så lidt til, for at den er sådan. Der skal så lidt til, for at den ikke er sådan.

Lad enhver af os se til, at vi med liv og lyst bidrager til, at den er sådan!

*

Men der må være noget indholdsrigt at samles om. Derfor må Ordet altid udlægges i Ånd og sandhed, så hjerterne kommer til at brænde. Menigheden kan ikke som de private hjem, jeg har skildret, udelukkende karakteriseres som et dejligt sted at komme, thi Kristus er i dens midte og taler gennem sit ord, der afslører, dømmer og nedbøjer såvel som frelser, oprejser og fornyer.

Alle er altid velkomne, men ikke alle vil komme mere end een gang, thi ikke alle ønsker at høre sandheden. Herren sagde jo: »Mig tror I ikke, *fordi* jeg siger jer sandheden« (Johs. 8,45).

Men nogle vil bøje sig, tage imod Ordet, blive født på ny og dermed høre hjemme i menigheden som børn i deres familie.

*

Daglig evangelisation – hvordan kan det være andet? Det holder os selv friske og glade – og hver gang, vi får lov til at hjælpe et andet menneske, stiger glæden til jubel.

»Derfor, mine elskede brødre, vær faste, urokkelige, altid rige i Herrens gerning; I ved jo, at jeres møje er ikke forgæves i Herren!«

*

Hver dag er af betydning, hver dag indeholder sine muligheder, hver dag, selv den mest hverdagsagtige, er beredt af Gud. Hver dag gælder det for saltet om ikke at miste sit salt.

*

Et andet ord, der også har fået alt for snævert et indhold, er ordet *nådegave* eller *charisma*.

Det er, som om det er lykkedes sjælelfjenden at begrænse dette rige ord til kun at omfatte et par nådegaver, især tungetale; dermed har han i virkeligheden forvrænget begrebet charisma og taget det i løgnens tjeneste.

Bibelen siger, at Guds charisma (nåde-

gave) er *evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre* (Rom. 6,23). Der findes altså ingen genfødt kristen, der ikke ejer Guds charisma, Guds nådegave, thi den er det evige liv i Kristus Jesus, vor Herre!

Alt, hvad det evige liv rummer af evner og gaver, er således Guds charisma. Den ene gave er ikke mere charismatisk end den anden. Det ene Guds barn er ikke mere charismatisk end det andet. Derimod kan det ene Guds barn være mere *åndeligt modent* end det andet. Korinterne var som alle andre kristne charismatiske, thi de var underfuldt frelst og havde modtaget Guds nådegave, det evige liv, men de var ikke blevet åndeligt modne – de var åndelige spædbørn (og havde været det for længe!) – derfor havde Paulus så store besværligheder med dem (1. Kor. 3,1-3).

*

Denne indsnævring af begrebet har voldt megen forvirring, hvilket altid sker, når et ord (i dette tilfælde *charismatisk*) tillægges en anden betydning, end det i virkeligheden har.

*

Atter et par ord om evangelisation. Er der ikke plads til »kampagner« og »fremstød« i en menigheds liv? Jo, det er der, men de må fremstå af menighedens egen overbevisning. En menighed, der beder, vil blive klar over, om tiden er kommet, da den samler sig om et evangelisk fremstød i sin by.

Kampagner, der føres i en anden ånd end den, der råder i menigheden, og som tager andre midler i anvendelse end dem, menigheden er ledet til at anvende, fører næsten altid til skuffelser. De gennemføres naturligvis i en god hensigt fra arrangørernes side (ikke sjældent udlændinge), men er struktureret helt anderledes end menigheden og har ikke rigtig nogen organisk sammenhæng med den.

Man kan bede for dem, og man kan glæde sig over, at evangeliet bliver forkyndt, men kampagner varer kun en kort tid, menigheden forbliver på stedet som den egentlig ansvarlige, derfor går hensynet til dens ve og vel forud for hensynet til en kampagne.

Når kampagnen er overstået, skulle menigheden nødvendigvis være så udaset og overbebyrdet, at dens egen daglige evangelisation derfor må lægges på hylden en rum tid.

Kan man i Det nye Testamente finde kampagner? Jeg synes det ikke. Derfor er det naturligvis ikke udelukket, at menigheden i dag bliver ledet til at sætte en uge eller to til side for ved en speciel samlet indsats at bringe budskabet ud.

*

Bibelen er betænkelig ved alt, hvad der også i verdens øjne er stort og lægges stort an. Tendensen til at tilrettelægge »store« kampagner med et vældigt apparat er ikke umiddelbart bibelsk tiltalende.

Hvem har evangeliseret verden som han, der hang på sit kors i yderste svagheit og talte syv korte ord?

Her var alt andet end storhed, men her var Guds kraft i hele dens fylde.

Hvem har evangeliseret som Paulus? Han var eet med sin Herre i den dybe magtesløshed, derfor virkede Gud så kraftigt igennem ham. Heller ikke hos ham finder du noget, der kan kaldes stort i verdslig betydning eller imponerende.

*

Kun i den kraft kan der evangeliseres. Korset er Guds dårskab og Guds kraft!

Jeg kan næsten høre de hurtige indvendinger: Jesus er da opstanden fra de døde, og det er i *opstandelseskraften*, vi skal evangelisere!

Hurtige indvendinger er næsten aldrig vel underbyggede. Lad mig fremhæve blot to ting:

(1) Opstandelseskraften er *ikke en større kraft* end den kraft, Jesus udviste, da han udholdt korsets pine. Skulle jeg (nu taler jeg menneskeligt) sige, hvilken kraft der er den største, ville jeg pege på korsets kraft, thi at Gud kan opvække et menneske fra døden, kan vi bedre forstå, end at han i kærlighed kan udholde, hvad Jesus bar på sit kors (al verdens synd, alle djævelens pile og Guds vrede) – en sådan kraft kan jeg ikke forstå.

Nu skal man imidlertid ikke skille korsets og opstandelsens kraft fra hinanden, thi de er to sider af samme guddommelige kraft.

(2) Den kraft, Jesus tilsagde os, da han lovede os Helligånden, er opstandelseskraften *til at bære vort kors*. Derfor sagde han: »I skal få kraft til at være mine vidner (græsk: mine *martyrer*), når Helligånden kommer over jer.« Den kraft, vi har modtaget, er Guds kraft til at være så kraftesløse, at han kan virke igennem os, således som han virkede igennem Paulus.

Den kraft, der ikke virker igennem menneskelig afmagt, er enten ikke Guds kraft eller også en meget afsvækket udgave af Helligånden. Det er en af grundene til, at Bibelen ikke opfordrer os til at lægge vore »fremstød« sådan an, at de også i verdens øjne virker »store«, måske endda »imponerende«. Derfor skal der ikke slås på stortromme for dem.

Det er en hemmelighed, som vi ofte lader os overtale til at se bort fra.

*

Den daglige evangelisation gør os, mere end stort anlagte kampagner, opmærksomme på *det enkelte menneske* – det enkelte menneskes nød – det enkelte menneskes værdi – og lægger derfor et større konkret ansvar på enhver af os, nemlig ansvaret for det bestemte menneske, Gud har lagt hen til vor hyrdeomsorg.

Også her vil jeg som så ofte før pege på de stille i landet. De er ofte gode evangelister, thi de tager sig så trofast af de få mennesker, som de føler, Gud har givet dem ansvar for.

*

Der er noget dejligt smittende over de nyfrelste; derfor er *de unge* ofte frimodige evangelister; deres viden er ikke så stor som deres glæde, men det gør ikke noget.

*

Hvilken forskel er der imellem *evangelisation* og *mission*? Om der er nogen større forskel, ved jeg ikke, men når man taler om evangelisation, tænker man som regel på det arbejde, vi gør for at bringe evangeliet til vort eget folk, medens mission består i at bringe det til fremmede folk. Begge dele ligger ganske naturligt enhver menighed på sinde, og – så vidt jeg forstår – er enhver menighed i stand til både at evangelisere og at missionere.

Således bevarer den sig fra at blive et front indelukke med dårlig luft i stuerne; vinduerne står åbne ud til den store verden; der strømmer frisk luft ind; der stilles sunde krav til menighedens tilværelse; den bliver ikke sig selv nok.

*

Forleden dag sagde en yngre broder til mig under en samtale: »Gud åbenbarer sig ofte *igennem modsætninger*«, og jeg gav ham med det samme ret deri.

Jesus siger i missionsbefalingen: »Gå *ud* i alverden og forkynd evangeliet for alskabningen« (Mark. 16,15), men Paulus forordner i alle menighederne, at enhver skal *forblive* i den stilling, han var i, da han blev kaldet (1. Kor. 7,17-24). Det er tilsyneladende to modsætninger.

Vi har forsøgt gennem artiklerne og disse spredte bemærkninger at kaste lidt lys over, hvordan vi bedst bringer evangeliet ud til alverden, og vi har gjort opmærksom på, at Guds tanker herom i høj grad afviger fra vore.

*

Hvad angår at *gå ud* i alverden, bør vi huske, at vi aldrig rejser noget sted hen uden som Herrens vidner. Det gælder også *ferierejser*. Ingen kristen rejser derfor, uden at

Helligånden sanktionerer hans rejse. Thi hver gang han rejser ud i verden, er det for at forkynde evangeliet for alskabningen.

*

Det samme m.h.t. *forretningsrejser*. Hvis vor hensevede broder, direktør *Erik Wittenborg*, var iblandt os, kunne han fortælle mangt og meget om, hvad der kan udrettes for Herren på forretningsrejser til U.S.A., Tyskland, England, Sverige, o.s.v.

Han var forretningsmand og missionær. Derfor blev han anset for en dåre i verden, men han var viis.

*

I øvrigt er det tydeligt i dag, at den klassiske form for missionsarbejde har haft sin tid. I dag er der mange ulande, der ikke ønsker at modtage missionærer, men har brug for håndværkere, læger, ingeniører, landbrugskyndige. Derfor er der i dag mange kristne, der missionerer uden at være missionærer i gammeldags forstand.

*

Hvis man er åndeligt årvågen, når man rejser (gid jeg selv var det!), kan man ofte få gode samtaler med medpassagererne.

Man er *ude* – hvorfor for er man *ude*? – man er *ude*, om ikke i alverden, så dog *ude* i verden – og hvorfor er man det? Først og fremmest for at forkynde evangeliet for alskabningen!

Beder man Gud våge over, hvor man bliver placeret i kupeen eller flyet, overraskes man tit over, at man kommer til at sidde ved siden af en medpassager, der har brug for at høre lidt om Herren.

*

Det var *Chr. Ramild*, der sagde: »Hvis du vil opleve noget, så oplev noget!« Lad aldrig noget i dit liv blot være tilfældigt, end ikke en ferierejse. Vær årvågen, glem ikke, at Herren er med dig – hver dag indeholder forudberedte gerninger til enhver af os – også når vi er *ude* på rejse.

*

Nu nærmer tiden sig, da mange rejser på ferie. Lad det blive rejser, forberedte under bøn, så det bliver rejser med Herren og til Herrens ære – rejser, der fører til, at det gode ord bliver givet videre – altså rejser, hvor vi er *ude* i alverden for at forkynde evangeliet på den ene eller anden måde for alskabningen.

*

Sommertiden er stævnernes, lejrenes, Bibelcampingens tid. Vi forener os i bøn om, at Guds ord derigennem må få fremgang og vise sin magt i vort land.

*

Vor kære ven, *Edel Rasmussen*, tilbringer sommermånederne herhjemme og vil være med på *Nyborg Strand*. Da får vi nyt at høre fra *Panama*, hvor hun har tilbragt så mange år i utrættelig gerning for Herren.

Fru *Yvonne Marquard Pedersen*, vor nære ven her på Langeland, vil også være med under stævnet; til den tid vil hendes mærkelige bog være færdig; Herren anvender hende i denne tid til at bringe vidnesbyrdet ud til kredse, der er helt fremmede for Guds rige.

*

Jeg forestiller mig, at vi anvender eftermiddagsmøderne på *Nyborg Strand* til at belyse meget livsnære forhold. Hvad vil man sige til følgende forslag:

En eftermiddag beder vi min hustru om at tale om, hvad det er at være en kristen husmoder, og Joyce Deeks belyse, hvad det er at arbejde i baggrunden.

En anden eftermiddag beretter Edel Rasmussen fra Panama og Yvonne Marquard Pedersen fra Peru.

En eftermiddag hører vi om, hvordan det er at være på en arbejdsplads, og vi hører også om, hvordan det er at bo alene.

En anden eftermiddag vil vi gerne høre noget om, hvordan det er at lede en Bibelkreds, ligesom vi kunne tænke os at høre noget om lønkammeret og om bønnevagten.

I hvilken rækkefølge emnerne vil blive belyst, må vi bestemme på et senere tidspunkt.

*

Harry Foster, vor nære ven fra England, var til stor velsignelse under *påskestævnet i København*. Skønt snart 83 år gammel virker han fornyende på alle aldersklasser. Vi glæder os over, at han atter i år kan være med på *Nyborg Strand*.

De budskaber, han bragte i Grundtvigs Hus under påsken, er optaget på lydband og kan bestilles fra lydbandtjenesten, se andet steds i bladet. *Bemærk* den nye adresse!

*

Der er nu udarbejdet en speciel indbydelse til *Sommer-Bibelskolen* for unge under stævnet på *Nyborg Strand*.

Som tidligere meddelt indkvarteres alle de unge i år på selve hotellet, hvilket

er et stort gode.

De deltager ikke i morgenbedemødet, men har fra kl. 9 deres specielle bibelskolefag.

Kl. 10,30 er de med til formiddagens Bibeltime.

Eftermiddagen har de fri til kl. 16,30, da eftermiddagsmødet begynder, ligesom de er med til aftenmødet kl. 20.

Her er noget at omslutte med megen bøn. Mange tyske unge vil gøre alt for i år at være med; det gav de klart udtryk for, da vi havde påskestævne i *Abbensen*.

Er en ny og velsignet tid ved at gry over ungdommen?

Det tror jeg, og det takker jeg sammen med mange andre af mit ganske hjerte Gud for.

Måske har flere fra den ældre generation lyst til at invitere en ung med i år? Det kan jo også være at evangelisere, som vi har skrevet så meget om denne gang!

*

Pinsen tilbringer jeg, om Gud vil, i *Hannover*, og dagene 19.-21. juni hos vore venner i *Oslo*, de er i dybe trængsler; den unge missionær *Dag Wendel* styrtede ned fra et husbyggeri i *Nepal* og måtte bringes tilbage til Norge med et ambulancefly (hans hustru og deres tre børn kom hjem med rutenfly); han har brækket ryggen og ligger lammet i underlivet; hele familien er et lysende vidnesbyrd om Herren midt i lidelsens og smertens hav.

Samtidig har vor kære broder *Gilbert Horntvedts* hustru fået et nyt slagtilfælde og ligger også lammet i den ene side.

*

Når man i tankerne går rundt til vore venner i ind- og udland, er der mange, der er i dybe trængsler.

Godt at kunne bede for dem – gennem alt dette bærer de vidnesbyrdet ud på den mest overbevisende måde. Tænk, de evangeliserer, thi i deres magtesløshed taler Gud særligt stærkt og indtrængende til deres omgivelser, ja, til os alle!

*